

## a szálak között

*egy éve lehet már  
mikor egy homályos délután  
hallgattalak ahogy mesélted  
azt a történetet  
a madárijesztőről és a bádogemberről  
na meg a csodagombákkal teli erdőről  
de tíz perc huszonhárom másodperc után  
már semmit sem értettem belőle  
szavaid összefolytak  
mondataid összefüggéstelen kirakóssá  
váltak  
melyet nem biztos  
hogy fölös darabkák nélkül  
valaha is ki lehet rakni  
a végén már csak pár elszalajtott  
semmitmondó szó hagyta el  
ajkaid határvonalait  
de nem éltek sokáig a külvilágban  
azt hiszem egy mély sóhajjal újból  
magadba szippantottad őket  
rájöttél hogy teljesen haszontalanul  
tengődnek ebben a végtelen valamiben  
amit mi valóságnak nevezünk  
helyes döntés volt hisz  
valószínű elkallódtak volna valamerre  
egy távoli zugba vagy sarokba  
így teljesen életképtelenül és gyengén  
alig néhány pillanattal megszületésük után  
merész volt tőled  
a sóhajt követve ugyanabban a percben  
sikerült mély álomba  
szenderedned  
rezzenéstelen arcod szinte belesimult  
a puha illatos párna mélyedésébe*

\*

egy kék kockás takaróval  
 takartalak be aznap  
 azóta is nálad maradt  
 melynek szálait talán már csak meséid  
 éltetik  
 beleivódtak a lágy szövetbe  
 így igényli hogy  
 folytasd a történeteket  
 egyszer majd visszakerem újból  
 s belesüppedek nyakig  
 hogy én is meghallgathassam  
 mi lett annak a régi mesének a vége  
 a madárijesztőről és a bádogemberről  
 hátha elsuttogják halkán  
 a takaró kockái

## HÁTON BORSÓDZÁS

Csupán csak azért mentem ki aznap,  
 hogy figyeljem a partnak csapódó hullámokat.  
 A tenger kék-zöld átmenetét, melybe én olykor  
 vöröset is beleképzelttem, szándékosan.  
 Emlékszem, azt mondtad, megőriültem, és  
 azóta is próbálok hű maradni szavaidhoz.  
 Néha könyvnek nézem a sakktablát,  
 vagy hamutartónak az ékszeres dobozt.  
 A múltkor tömény szeszbe kortyoltam bele kávé helyett,  
 és volt már, hogy az undok szomszédhoz mentem át  
 segítségért, mikor  
 azt hittem, nálad vagyok. A falat olykor vászonnak  
 használom,  
 tele van mázolja kivehetetlen alakokkal és háborgó  
 színekkel,  
 néha a nálam maradt ingeidet öltöm magamra,  
 anélkül,

*hogy feltűnne a különbség.  
Ma pedig, azt hiszem, a zuhogó esőben fogok táncolni  
a tengerparton egy Bob Marley-számra,  
úgy, hogy magam elé képzellek,  
de még önfeledten, kéz a kézben,  
harsány nevetéssel.*

## ZENE, ALÁFESTÉSNEK

*Egyszer  
valamikor régebben  
verejtékben úszva riadtam föl egy álomból  
hajnali 4 óra körül. Hirtelen azt sem tudtam, hogy  
ki vagyok, mi a nevem, hol fekszem épp. Csak  
mérhetetlen félelem  
fojtogatott, bár csupán pár másodperc volt az egész.  
Emlékszem, téged láttalak benne.  
Az a kockás ing volt rajtad, melyet alkalmanként  
használsz csak. S a farmernadrág, tudod, az öreg, elnyűtt,  
melyet még a közös barátainktól kaptál, valamikor  
a századforduló előtti időkben.  
Önfeledten sétáltál a vasúti síneken, haláli nyugalommal,  
valami dalt dudorászva, egy szál gyermekláncfűvel  
a füled mögött,  
cigivel a szádban. Én pedig feszülten figyeltelek,  
valahonnan  
távrolról, érezve a bajt, mikor... hallottam,  
hogy már fűtyöl a vonat. A sorompók villámgyorsan  
zárták el az utat a kocsik előtt. A lámpa fénye sűrűtő piros  
cikázásba kezdett.  
A szívem ugyanígy zakatol, ordítani próbálok,  
de egy hang sem jön ki azon az átkozott torkon.  
Mintha  
pont akkor, abban a percben nőtte volna ki magát  
egy hatalmas daganat*

*a légcsovemben, mely mindennemű próbálkozást  
eltorlaszolt,  
erőszakkal. És el is tűnt, mikor nagy robajjal  
elvágtatott.*

*Te mégcsak meg sem hallottad közeledtét.  
Szinte egyyéváltál a masinával, és én  
sikítottam,  
hiába.*

*Aztán már csak annyit éreztem,  
hogy zuhanok a föld felé, lassított felvételben,  
mint valami amatőr akciófilmben.*

*Az aszfalt érdes és meleg...*

*Érzem, ahogy belémolvadnak a kövek.*

*Nem tudom már, mire riadtam fel, de azt igen,  
hogy hangos volt.*

*Te mégis gyermeki nyugalommal,  
rezzenéstelenül feküdtél*

*közvetlen mellettem totál meztelenül.*

*Csak egy pillantást vetettem rád,  
majd megállapodtam*

*a fehér plafon fürkészásénél. Az ereim még  
lüktettek, a szívem,*

*akár egy háborgó óceán...*

*Az volt az első perc, mikor átfutott az agyamon,  
mi van, ha szeretlek. De*

*igyekeztem elhessegetni elmémből*

*a félelmetes gondolatot,*

*mintha ez az elme osztályrésze  
lett volna.*

*Mégis furcsa volt és idilli. Már csak egy esetlen zene  
hiányzott  
aláfestésnek.*